

Nr 252.

Av herrar **Hagberg** i Luleå och **Brädefors**, om vissa ändringar i lagen om arbetstidens begränsning.

7-timmarsdag och 40-timmarsvecka är i dag ett krav, som med allt större styrka reses av den stora majoriteten arbetare, inte endast i Sverge utan i alla kapitalistiska länder. 7-timmarsdagen har dock blivit verklighet endast i Sovjet-Unionen, där också 6-timmarsdag är införd i hälsofarliga yrken och för ungdom. Denna arbetstidsförkortning har inte inneburit en motsvarande löneminskning, utan den sovjetryska arbetarklassens löner har samtidigt med införandet av 7-timmarsdagen ständigt stigit. I kapitalistiska länder, där en förfuskad lagstiftning om 8-timmarsdag införts, har denna försämrats. Så är fallet med den svenska arbetstidslagstiftningen, som för övrigt inte omsluter stora arbetargrupper såsom exempelvis lant- och skogsarbetarna. Den skärpta kapitalistiska rationaliseringen och den för arbetarnas hälsa förödande stegrade arbetshetsen har nu nödvändiggjort införandet av sjutimmarsdag med 40-timmarsvecka, naturligtvis under förutsättning att arbetarnas levnadsstandard inte försämras utan full lönekompensation erhålles för arbetarna. Samtidigt är det nödvändigt att även de nu utestängda arbetargrupperna drages in under arbetstidslagen och tillförsäkras minst 8 timmars arbetsdag, och att i hälsofarliga yrken och för ungdom införes 6-timmarsdag.

Undertecknade föreslår därför,

att riksdagen beslutar om att i arbetstidslagen införes ändringar, som innebär fastställandet av 7-timmarsdag med 40-timmarsvecka,

6-timmarsdag i hälsofarliga yrken och för ungdom under 18 år, samt

8-timmarsdag för lant- och skogsarbetarna och

att denna arbetstidsförkortning måste förbindas med full lönekompensation.

Stockholm den 20 januari 1933.

Hilding Hagberg.

J. H. Brädefors.

